

for, hvor langt ud i Tiden Borgerne skulle være forpligtede til at frede om en Forbrydelses Spor, hvilken Forpligtelse dog af forskjellige Grunde ikke kan udstrækkes i det Uendelige. At Ægtefæller, Spødsfænde, Slægtninge eller Besvognede i op- og nedstigende Linie, samt Fosterforældre og Fosterbørn, saaledes som i 2det Stykke af § 105 foreslaaet, fritages for Straf for en Virksomhed, der kun gaaer ud paa at skjule en Forbryder eller Sporene af hans Gjerning, maa formeentlig ansees for billigt og er i Overensstemmelse med en Grundtanke, der ogsaa fremtræder paa andre Steder i Udkastet, see navnlig Kap. 5 § 56, saavel som i flere fremmede Straffelove.

Efter hvad ovenfor til Udkastets Kap. 7 § 65 er bemærket, behøver det ingen videre Forklaring, at Udkastets § 106, første Stykke, i Henseende til Straffen for Strafarbejdsfanger, der undvige eller sammenvotte sig, eller som forsee sig mod deres Bevogtere o. s. v., henviser til „Lovene om Straffeanstalterne“. Dette Paragraphens 1ste Stykke staaer egentlig nærmest som en Overgang til Paragraphens 2det Stykke, der bestemmer Straffen for andre Fanger (altsaa Baretægtsarrestanter, Gjældsfangere og de i Straffængsel Indsatte), der indgaae Forening om fælles Undvigelse. Medens der ikke bliver Spørgsmaal om criminel Straf for deslige Fanger, der enkeltviis undvige, turde der nemlig efter Kommissionens Formening vel være Anledning til at bestemme en Straf for flere Fangers Forening om fælles Undvigelse, deels paa Grund af saadanne Foreningers Farlighed, deels med Hensyn til, at hver enkelt Fange i saa Tilfælde ikke blot selv undviger eller forsøger derpaa, men tillige hjælper Andre til at undvige. Straffen har man imidlertid troet at burde sætte meget moderat, — simpelt Fængsel indtil 2 Maanedes eller andet Fængsel i tilsvarende Tid.

Som et grovt Brud paa den offentlige Orden, der synes at egne sig til offentlig Paatale og efter Omstændighederne til en temmelig alvorlig Straf, omtales i Udkastets § 107 det Tilfælde, at Noget voldelig forhindrer Retsmøder, Samling af kommunale Myndigheder eller andre lovbefalede Samlinger i offentligt Anliggende. Straffen derfor har man

foreslaaet sat til Fængsel eller Forbedringshusholdsarbejde indtil 1 Aar, idet man derhos har foreslaaet den samme Straf, efter Omstændighederne dog med Afgang til ikkun at idømme Bøder, for paa lignende Maade at afbryde eller forhindre Forretningerne eller Forhandlingerne i saadant Møde eller Forsamling. Man har ved disse Bestemmelser tildeels havt den norske Straffelovs Kap. 10 §§ 6—8 for Dø, men ligesom man har troet at burde sætte Straffen noget lempeligere end der skeet, saaledes er der ogsaa andre Forskjelligheder. At der i § 107 ikke tillige nævnes Forhindringer eller Forstyrrelser af Gudstjenesten eller anden offentlig kirkelig Handling, er dog kun begrundet i, at man har troet det rettest at optage en Bestemmelse derom i det følgende Kap. 16, om Forbrydelser mod Religion, § 154. Derimod har man i § 107 brugt Udtrykket „anden lovbefalede Samling i offentligt Anliggende“ i stedet for den norske Straffelovs „Sammenkomst i andet offentligt Anliggende eller Samling af Laug og andre offentlige Korporationer“, idet man har fundet det betænkeligt at lade Forhindring eller Forstyrrelser af enhver Samling i et offentligt Anliggende gaae ind under Paragraphens Straffebestemmelse med Hensyn til dette Begrebs store Vidde og Baghed, ligesom det formeentlig turde være et væsentligt Moment i det omhandlede Forholds kvalificerede Strafbarhed, at Forstyrrelsen er rettet imod en i Loven paabudt offentlig Virksomhed; som derfor ogsaa fortrinsviis bør staae under Lovens Beskyttelse. At en Forhindring eller Forstyrrelse af de lovgivende Forsamlingers Forhandlinger vil gaae ind under Paragraphen, og endogsaa i paakommende Tilfælde maa ansees med Strænghed efter sammes Straffebestemmelse, kan ikke være tvivlsomt; men iøvrigt har det været Gjenstand for Kommissionens særlige Opmærksomhed at faae navnlig Paragraphens 2det Stykke affattet saaledes, at det kan sees, at det ikke er Meningen, at derunder skulde henføres saadanne Forstyrrelser, der naturlig høre under Forsamlingernes, eller disses Formænds, egen Myndighed til Ordrenes og Rolighedens Opretholdelse. Det er kun, hvor Forstyrrelsen antager en grovere Charakter, hvor den fremtræder som planmæssig, voldelig eller ligefrem opsætsig, at en